

Arrest

nr. 290 105 van 12 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 5 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 24 maart 2021 en 9 juni 2021.

Op 31 oktober 2021 bereikte verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

1.3. Op 24 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Deze beslissing werd op 25 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger, geboren op (...) oktober 2003. Je bent een sjiitische Pashtu afkomstig uit het Koday dorp van het Khogyani district van de provincie Nangarhar. Je groeide op samen met je oudere broer S. (...) en je twee zussen. Je ging tot de derde klas naar school. In je vrije tijd zorgde je voor jullie koe. Je oudere broer werd onder dwang door de Taliban meegenomen om met hen tegen Daesh te strijden. Ongeveer drie jaar geleden stierf hij tijdens gevechten. Na de dood van je broer wilden de Taliban ook jou rekruteren. Toen je ongeveer 8, 9 of 10 jaar oud was kwamen de Taliban voor de eerste keer bij je thuis langs. Ze vroegen je vader om jou met hen mee te geven. In totaal kwamen ze meer dan 10 keer bij jullie langs. Je vertrok uit Afghanistan met behulp van een smokkelaar. Via Iran, Turkije, Griekenland en de Balkanroute reisde je naar Europa. Je reis van Afghanistan naar België duurde in totaal ongeveer zes maand. Op 9 oktober 2019 diende je een verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk in. Nog voordat er een beslissing werd genomen, reisde je verder naar België. Op 6 november 2019 diende je in België een verzoek tot internationale bescherming in. Op 26 november 2019 werd je verzoek tot internationale bescherming in Oostenrijk geweigerd. Ter staving van je verzoek tot internationale bescherming legde je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er bij aanvang van je asielprocedures, in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Op 31 oktober 2021 werd je meerderjarig. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan voor de algemene veiligheidssituatie in je regio (CGVS I p. 18). Je vreest eveneens gearresteerd te worden door de Taliban. Deze zouden altijd excuses zoeken om jongeren te bestraffen en wilden jongeren uit de regio rekruteren. Talibanleden kwamen in het verleden verschillende keren bij je langs om te vragen of je je bij hen wou aansluiten (CGVS II p. 16). Je broer S. (...) werd door de Taliban gedwongen met hen mee te vechten en stierf tijdens een gevecht (CGVS I p. 18). Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-

277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.). Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. ben je derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure jouw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over jouw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan jou is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, jouw verklaringen en alle documentatie of stukken in jouw bezit met betrekking tot jouw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom je een verzoek indient. Niettegenstaande je bij de aanvang van jouw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je schouders rust (CGVS I p. 3, CGVS II p. 3), blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking. Om te beginnen dient vastgesteld te worden dat je geen zicht biedt op wie jij en jouw familie precies zijn. Jouw asiëldossier uit Oostenrijk werd opgevraagd en werd na je tweede onderhoud op het CGVS door de Belgische asiëlinstanties ontvangen. Je personalia, achtergrond, reisroute en vluchtaanleiding werden in Oostenrijk kort bevraagd. Er dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die je in Oostenrijk aflegde met betrekking tot je naam, geboortedatum, scholing, familie en reisroute onverzoenbaar zijn met de verklaringen die je in België hebt afgelegd. In Oostenrijk meldde je je aan met zowel de naam ' (...) W. (...) ' als 'S. (...) W. (...) ' (zie 'Bescheid' dd.26/11/2019 p. 1, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl). In België vertelde je dat je naam 'S. (...) W; (...) ' was en verklaarde je dat je in Oostenrijk had gelogen over je identiteitsgegevens. Je kon je echter niet herinneren welke identiteit je dan wel had gebruikt. Wanneer je werd gevraagd of je de naam 'T. (...) ' ooit gebruikt had verklaarde je van niet (DVZ verklaringen nr. 3 p. 6, nr. 22 p. 10). Over je geboortedatum (en bijgevolg over je leeftijd) waren je verklaringen in Oostenrijk allesbehalve eenduidig. Zowel '1997', '1999' en '31/10/2003' werden als je geboortejaren geregistreerd (zie 'Bescheid' dd.26/11/2019 p. 1, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl). Uit leeftijdsonderzoek in België bleek dat je ten tijde van je verzoek tot internationale bescherming hier nog minderjarig was. Je geboortedatum werd vastgelegd op (...) oktober 2003. Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat de andere door jou aangehaalde geboortedata in Oostenrijk (1997 en 1999) berusten op vergissingen, meer bepaald omwille van het wezenlijke leeftijdsverschil van zes jaar tussen jouw werkelijke leeftijd en de leeftijd die je zou hebben als je in 1997 geboren was. Deze vaststelling wijst erop dat je de asiëlinstanties in het verleden reeds bewust hebt geprobeerd te misleiden met verkeerde informatie. Voorts dient opgemerkt te worden dat je in Oostenrijk verklaarde een soennitische moslim te zijn (zie Niederschrift dd. 09/10/2019 p. 1/7), terwijl je in België verklaarde de sjiitische strekking te volgen (CGVS I p. 4). Met betrekking tot je scholing zijn je verklaringen evenmin consistent. In Oostenrijk verklaarde je 5 klassen van de basisschool te hebben gevolgd (zie Niederschrift dd. 9/10/2019 p. 2/7), tijdens je onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je één jaar school te hebben gelopen (DVZ verklaringen nr. 11, p. 6) en op het CGVS verklaarde je dan weer dat je tot de derde graad had gestudeerd (CGVS I p. 11, CGVS II p. 18). Wanneer je tijdens je onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met de verklaringen die je had afgelegd op de DVZ verklaarde je slechts dat je tot de derde klas had gestudeerd en het ook zo had verteld (CGVS II p. 18). Deze uitleg volstaat niet. Het simpelweg herhalen van één versie van de feiten vormt immers geen verschoning voor deze tegenstrijdigheid. Je verklaringen over school waren niet alleen inconsistent maar ook vaag en oppervlakkig. Zo kon je je tijdens je onderhoud op de DVZ de naam van je school niet meer herinneren. Je wist evenmin hoe oud je was toen je naar school ging (DVZ vragenlijst nr. 11 p. 6). Ook over je klasgenoten bleven je verklaringen vaag. Zo wist je dat ze in Zangalyan woonden dichtbij de school en dat ze met je vochten, maar kon je je hun namen niet herinneren. Wanneer je gevraagd werd of er iets anders was dat je je herinnerde over je klasgenoten verklaarde je van niet (CGVS I p. 12). Je zeer beperkte verklaringen omtrent je klasgenoten doen verder vermoeden dat je bewust bepaalde feiten achterhoudt voor het CGVS. Ook over je familie legde je inconsistente verklaringen af. In Oostenrijk verklaarde je twee oudere broers te hebben, namelijk Sh. (...) van op dat moment 30 jaar oud en S. (...) van 32 jaar oud. Je

zou vijf zussen hebben, met name Gu. (...) van 28 jaar oud, G. (...) van 27 jaar oud, R. (...) van 18 jaar oud, N. (...) van 16 jaar oud en R. (...) van 15 jaar oud (zie 'Niederschrift' dd. 9/10/2019, p. 3/7). Tijdens de asielprocedures in België vertelde je echter dat jullie thuis slechts met vier kinderen zijn, namelijk je zus N. (...) (van 22 jaar oud), je zus R. (...) (van 19 jaar oud), je broer S. (...) en jij (DVZ verklaringen nr. 17, p. 9, CGVS I p. 9). Je verklaringen met betrekking tot de woonplaatsen van deze zussen waren evenmin consistent. Zo verklaarde je tijdens je onderhoud op de DVZ dat je zussen in Koday verbleven (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 9). Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS verklaarde je echter dat één van je zussen in Hesarak woonde en de andere in het dorp Rod. Je zou zelf nog bij je zus in Rod op bezoek zijn geweest (CGVS I p. 10). Je legt dus niet alleen andere verklaringen af met betrekking tot het aantal oudere broers en zussen dat je zou hebben, maar ook met betrekking tot hun woonplaatsen. Aan de dood van je broer S. (...) kan bovendien geen geloof gehecht worden. Tijdens de asielprocedures in Oostenrijk vertelde je niets over het overlijden van S. (...): niet wanneer er gevraagd werd naar je broers en zussen en evenmin wanneer er gevraagd werd naar je vluchtmotieven (zie 'Niederschrift' dd. 9/10/2019, p. 3/7 en p. 6/7). Ook tijdens je registratie als minderjarige in België vertelde je niets over de dood van je broer. Tijdens dit korte interview verklaarde je dat al je familieleden, inclusief je broer S. (...) in hetzelfde dorp 'Koday' zouden wonen. Wanneer je gevraagd werd naar de redenen waarom je je in België bevond, vertelde je enkel en alleen dat jij door de Taliban werd gerekruteerd. Je sprak met geen woord over de dood van je broer (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagnée'), die nochtans stierf omdat hij door de Taliban gedwongen werd te vechten. Toen je tijdens je onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met deze vaststelling, verklaarde je dat je woonplaats Koday was en dat je wél gesproken had over de dood van je broer (CGVS I p. 19). Deze uitleg raakt kant noch wal. Het is immers niet geloofwaardig dat, indien jij de dood van je broer wel degelijk tijdens je registratie zou hebben vermeld, deze niet in de fiche werd genoteerd. Het feit dat je, zowel in Oostenrijk als tijdens je registratie als minderjarige in België, hebt nagelaten de dood van je broer te vermelden, maakt dat hier geenszins geloof aan gehecht kan worden. Uit geheel van deze verklaringen kan dan ook geconcludeerd worden dat je ons bewust geen zicht biedt op je werkelijke familiale en persoonlijke achtergrond. De verklaringen over je reisweg zijn evenmin consistent. Zo verklaarde je in Oostenrijk dat je broer je reis naar België had georganiseerd (zie Niederschrift dd. 09/10/2019 p. 5/7 en 6/7) en dat je ongeveer drie jaar in Turkije verbleef, vooraleer je naar Europa reisde (zie Niederschrift dd. 09/10/2019 p. 5/7). Tijdens je asielprocedure in België verklaarde je dan weer dat je vader je reis organiseerde (DVZ verklaringen nr. 32, p. 11, CGVS I p. 19, CGVS II p. 18) en dat je ongeveer zes maand onderweg was naar België (DVZ verklaringen nr. 33 p. 12, CGVS I p. 5). Deze verklaringen zijn m.a.w. niet alleen inconsistent over wie je reis organiseerde, maar vooral ook over de duur van je reis en daaruit volgend over je verblijfplaatsen tijdens de laatste drie jaar voor je verzoek tot internationale bescherming in België. Uit geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet anders dan geconcludeerd worden dat je geen zicht biedt op je eigen profiel, op het profiel van je familie en op je verschillende verblijfplaatsen tijdens de laatste paar jaar voor je aankomst in België. Door je gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over je werkelijke (familiale) achtergrond, over waar je voor je aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen je je werkelijke streek van herkomst verlaten hebt. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van je asielrelaas raakt, te verzwijgen maak je door jou aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maken. Tot slot wordt opgemerkt dat de door jou aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin geloofwaardig zijn. Wanneer je tijdens de asielprocedure in Oostenrijk gevraagd werd naar de redenen waarom je je land bent ontvlucht verklaarde je slechts: "De situatie in Afghanistan is erg slecht. Er is oorlog en er is geen veiligheid. Ik kon niet naar school in Afghanistan en was altijd bang voor mijn leven. Hierbij heb ik al mijn redenen en de bijbehorende gebeurtenissen gegeven, waarom ik naar Oostenrijk ben gereisd! Ik heb verder geen redenen om asiel aan te vragen." (zie Niederschrift dd. 09/10/2019 p. 6/7). Uit deze loutere verwijzing naar de algemene situatie blijken geen enkele persoonlijke vervolgingsfeiten. Tijdens de asielprocedure in België legde je dan weer inconsistente en weinig overtuigende verklaringen af omtrent het aantal keer dat de Taliban bij jou thuis zouden zijn langs geweest om naar jou te vragen. Zo verklaarde je tijdens je eerste onderhoud op het CGVS dat de Taliban meer dan 10 keer bij je huis langskwamen om naar jou te vragen (CGVS I p. 19). Wanneer je gevraagd werd hoe je dit wist, paste je je verklaringen aan en vertelde je dat de Taliban elke dag naar je huis kwamen. Ze zeiden tegen je familie dat ze jou moesten mee geven (CGVS I p. 19). Aan deze verklaring kan om verschillende redenen geen geloof gehecht worden. Zo is het niet geloofwaardig dat de Taliban zoveel moeite zou doen om precies jou te rekruteren. Verder is het volstrekt ongeloofwaardig dat jij nog zo lang op dezelfde plaats zou hebben gewoond indien de Taliban daadwerkelijk elke dag bij je thuis langs kwamen om naar jou te zoeken en dit sinds je 8, 9 of 10 jaar was. Ervan uitgaande dat je geboren werd in 2003 en vertrok in 2019, zou dit immers willen zeggen dat je tien jaar werd rond het jaar 2013 en dat je nog zes jaar in jouw regio hebt gewoond na aanvang van de problemen. Bovendien is deze verklaring inconsistent met het relaas dat je vertelde tijdens je aanmelding als minderjarige. Daar verklaarde je dat de Taliban je wou rekruteren om mee te doen aan de oorlog tegen

Daesh en de autoriteiten. Zij zouden je drie keer zijn komen zoeken (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagnée'). Wanneer je geconfronteerd werd met de verklaringen die je tijdens je registratie had afgelegd, legde je uit dat de Taliban drie opeenvolgende dagen bij je langs kwam. Later kwamen ze nog eens tien keer langs (CGVS I p. 19). Deze verklaring vormt geen uitleg voor de bestaande discrepantie. Indien de Taliban in totaal 13 keer of meer naar jou kwamen vragen, is het niet geloofwaardig dat je tijdens je registratie zou vertellen dat ze maar drie keer langs kwamen. Tijdens je tweede onderhoud op het CGVS verklaarde je dan weer dat de Taliban slechts twee keer bij je langs kwamen (CGVS II p. 16). Je volatiele verklaringen in verband met het aantal keer dat de Taliban bij je langskwamen maakt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of

overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstad die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bremmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het

totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of

organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsvername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw beide persoonlijk onderhouden plaatsvonden d.d. 24 maart 2021 en 9 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verweerder heeft middels een nota met opmerkingen van 18 mei 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen

synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten".

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 1 juni 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift vooreerst in op de beginselen van behoorlijk bestuur en de samenwerkingsplicht. Vervolgens wenst verzoeker te wijzen op het feit dat hij minderjarig was gedurende de procedure en weldegelijk aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan. Hij meent voorts dat hij tijdens het interview in Oostenrijk bewust heeft gelogen zodat ze hem niet zouden verplichten om in Oostenrijk te blijven. Verzoeker wijst voorts op het feit dat hij nog minderjarig was tijdens de twee persoonlijke onderhouds op het CGVS en aldus niet alles heeft begrepen wat er tijdens deze persoonlijke onderhouds werd gevraagd.

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund. In het verzoekschrift gaat verzoeker voorts in op de verblijfplaatsen van zijn zussen, de dood van zijn broer, de bezoeken van de taliban en de objectieve elementen die hij wel op een correcte wijze heeft vermeld. Aangaande de persoonlijke vrees voor vervolging gaat verzoeker in op het feit dat hij een sjiïet is en behoort tot de sociale groep van "jonge jongens". Hij meent dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van de vrees tot vervolging omdat hij op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten heeft en sindsdien in westerse landen heeft verbleven.

Nopens de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in op de onstabiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker citeert hierbij uit diverse rapporten, merkt hierover op dat hij het risico loopt op vervolging nu de taliban de macht heeft overgenomen. Hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van de Raad.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt de volgende stavingstukken toe aan het verzoekschrift:

- Hasht E Subh Daily "*Taliban seals the Musa ibn Jafar Mosque, Belonging to Shia sect in Kabul*" van 1 april 2022 (stuk 3);
- EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" (stuk 4);
- Nansen "*Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername*" (stuk 5);
- Human Rights Watch "*Taliban 'Vice' Handbook Abusive*" van 29 oktober 2021 (stuk 6).

3.2.2. In zijn nota met opmerkingen verwijst verweerder naar volgende rapporten waarvan hij de weblinks weergeeft:

- EUAA « Country Guidance: Afghanistan » van 22 april 2022 ;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022.

Hij geeft tevens een overzicht van bronnen van de socio-economische situatie in Afghanistan.

3.2.3. Op 14 april 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022.

De COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

3.2.4. Op 25 april 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken in bijlage:

- schoolattest en maatschappelijke oriëntatie (stuk 7);
- individuele rekening 2022 en loonfiches 2023 (stuk 8).

In deze aanvullende nota verwijst hij naar volgende rapporten en vermeldt er de weblinks van:

- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- « Afghanistan COI Repository : 21/09/2021-28/09/2022 » van Asyls gepubliceerd op 6 oktober 2022;
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 13 August – 9 September 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 10-16 September 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 17-23 September 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 24-30 September 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 12-18 November 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 19-25 November 2022*";
- ACLED "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 26 November-2 December*";
- ACLED "*Regional Overview: Asia Pacific december 2022*", van 2 februari 2023".

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) uit het geheel van verzoekers afgelegde verklaringen en neergelegde stukken blijkt dat hij niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking, hij biedt bewust geen zicht op zijn werkelijke familiale en persoonlijke achtergrond en op de verschillende verblijfplaatsen tijdens de laatste jaren voor zijn aankomst in België:

(1) verzoeker meldde zich in Oostenrijk aan met zowel de namen T. W. als S. W. maar in België gebruikte hij enkel de naam S. W. Verzoeker gaf zelfs toe dat hij in Oostenrijk had gelogen over zijn identiteitsgegevens;

- (2) verzoeker heeft meerdere geboortedata laten registreren maar uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat het weinig geloofwaardig is dat de aangehaalde geboortedata in Oostenrijk berusten op vergissingen omdat er een wezenlijk leeftijdsverschil is van zes jaar tussen zijn werkelijke leeftijd en de leeftijd die hij zou hebben indien hij in 1997 zou zijn geboren;
- (3) verzoeker heeft in Oostenrijk verklaard dat hij een soennitische moslim is en in België een sjjiitische moslim;
- (4) verzoeker verklaarde in Oostenrijk dat hij 5 klassen van de basisschool zou hebben gevolgd terwijl hij in België verklaarde dat hij gedurende één jaar naar school is gegaan en later weer verklaarde dat hij tot de derde graad heeft gestudeerd. Verzoeker kon zich tevens niet herinneren wat de naam van zijn school was, hoe oud hij was toen hij naar school ging en verder niets wist over zijn klasgenoten;
- (5) verzoeker verklaarde aangaande zijn familie dat hij twee oudere broers zou hebben en vijf zussen maar tijdens de asielprocedures in België verklaarde hij echter dat ze thuis slechts met vier kinderen zijn. Verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de woonplaatsen van zijn zussen waren evenmin consistent.
- (6) wat betreft verzoekers verklaringen aangaande het overlijden van zijn broer S. moet worden opgemerkt dat verzoeker hier met geen woord heeft gerept tot op het moment dat hem gevraagd werd in België waarom hij hier was;
- (7) verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg zijn evenmin consistent. Zo verklaarde hij in Oostenrijk dat zijn broer zijn reis naar België zou hebben georganiseerd en hij voor zijn komst naar Europa ongeveer drie jaar in Turkije zou hebben verbleven. Tijdens zijn asielprocedure in België verklaarde verzoeker echter dat zijn vader instond voor de organisatie van de reis en hij ongeveer zes maanden onderweg was naar België;
- (8) door bewust de ware toedracht te verzwijgen maakt verzoeker de door hem aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk;
- (ii) verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten zijn evenmin geloofwaardig. Verzoeker heeft in Oostenrijk louter verwezen naar een algemene situatie waar geen persoonlijke vervolgingsfeiten uit blijken. In België verwees verzoeker echter naar bezoeken van de taliban, deze verklaringen komen evenwel omwille van verschillende elementen niet geloofwaardig over. Bovendien zijn verzoekers verklaringen niet eenduidig aangaande hoe vaak de taliban zijn langsgesproken om hem te rekruteren;
- (iii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker toont het tegendeel niet aan;
- (iv) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;
- (v) verzoeker heeft evenmin elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerking

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op *d.d.* 24 maart 2021 en *d.d.* 9 juni 2021, dit is voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineenstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht in de aanvullende nota van de verwerende partij.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 24 maart 2021 en op 9 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw beide persoonlijk onderhouds plaatsvonden d.d. 24 maart 2021 en 9 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale

bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

De Raad ontwaart geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

3.3.5. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel omwille van zijn leeftijd, zowel bij het opstellen van de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud als bij de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoeker wijst hiertoe nog op artikel 20, lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Te dezen dient opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verweerder.

De Raad merkt op dat verzoeker op (...) oktober 2021 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het ogenblik waarop hij werd gehoord (24 maart 2021 en 9 juni 2021) bij het CGVS was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

De persoonlijke onderhouds van verzoeker *d.d.* 24 maart 2021 en *d.d.* 9 juni 2021 werden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens de persoonlijke onderhouds voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de persoonlijke onderhouds noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS was verzoeker 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst.

In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals verwijst naar zijn kwetsbaar profiel en het feit dat hij niet alles kon begrijpen tijdens de persoonlijke onderhouden, stelt de Raad vast dat verzoeker het nalaat om enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt er zich namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn "*kwetsbaar profiel*", zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn extra kwetsbaarheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban. Nadat de taliban verzoekers broer hadden gerekruteerd en deze stierf tijdens een gevecht, verliet verzoeker op vraag van zijn vader zijn land van herkomst.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.2.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vooreerst zowel betreffende verzoekers profiel als zijn familie en reisroute op goede gronden overwogen als volgt: verzoeker heeft zich in Oostenrijk aangemeld met zowel de namen T. W. als S. W. maar gebruikte in België enkel de naam S. W. Verzoeker gaf zelfs toe dat hij in Oostenrijk had gelogen over zijn identiteitsgegevens; verzoeker heeft meerdere geboortedata laten registreren terwijl uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat het weinig geloofwaardig is dat de aangehaalde geboortedata in Oostenrijk zouden berusten op vergissingen omdat er een wezenlijk leeftijdsverschil is van zes jaar tussen zijn werkelijke leeftijd en de leeftijd die hij zou hebben indien hij in 1997 zou zijn geboren; verzoeker heeft in Oostenrijk verklaard Soenniet te zijn en in België sjiit; verzoeker heeft in Oostenrijk verklaard dat hij vijf klassen van de basisschol zou hebben gevolgd terwijl hij in België verklaarde dat hij gedurende één jaar naar school is gegaan en later weer verklaarde dat hij tot de derde graad heeft gestudeerd, verzoeker kon zich tevens niet herinneren wat de naam van zijn school was, hoe oud hij was toen hij naar school ging en wist verder niets over zijn klasgenoten; verzoeker heeft aangaande zijn familie verklaard dat hij twee oudere broers zou hebben en vijf zussen maar tijdens de asielprocedures in België verklaarde hij echter dat ze thuis slechts met vier kinderen zijn, verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de woonplaatsen van zijn zussen waren evenmin consistent; verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg waren evenmin consistent, zo verklaarde hij in Oostenrijk dat zijn broer zijn reis naar België zou hebben georganiseerd en hij voor zijn komst naar Europa ongeveer drie jaar in Turkije zou hebben verbleven, tijdens zijn asielprocedure in België verklaarde verzoeker echter dat zijn vader instond voor de organisatie van de reis en dat hij ongeveer zes maanden onderweg was naar België.

Betreffende deze elementen betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat hij hier bewust over heeft gelogen zodat hij niet verplicht zou worden om in Oostenrijk te blijven en dat hij in België wel de waarheid heeft verteld. De Raad stelt in dit verband vast dat dergelijke verklaring niet als verschoning kan gelden. Verzoeker heeft immers een poging ondernomen om de asiendiensten intentioneel te misleiden via het aanreiken van valse informatie en bijgevolg het onderzoek naar zijn asielaanvraag te manipuleren. Een dergelijke houding druist in tegen de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en ondergraaft zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat rekening moet worden gehouden met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige, wordt verwezen naar punt 3.3.5 van dit arrest. Ook wordt opgemerkt dat de jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen zijn huidige gebrek aan medewerking en zijn inconsistente en weinig overtuigende verklaringen inzake de gebeurtenissen die uiteindelijk hebben geleid tot zijn vertrek niet kan toedekken.

Verder wordt er aangaande zijn profiel, met name, zijn religieuze overtuiging in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat je in Oostenrijk verklaarde een soennitische moslim te zijn (zie Niederschrift dd. 09/10/2019 p. 1/7), terwijl je in België verklaarde de sjiitische strekking te volgen (CGVS I p. 4).”

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn persoonlijke vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij een sjiit is. Hij meent voorts dat sjiieten al een lange tijd gediscrimineerd en vervolgd worden in Afghanistan en verwijst zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota naar actuele berichtgeving aangaande het bewind van de taliban ten aanzien van sjiieten (stuk 3 en aanvullende nota d.d. 25 april 2023).

Daargelaten het feit dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande sjiieten in Afghanistan zonder deze *in concreto* aannemelijk te maken en zonder te verwijzen naar eigen ervaringen, merkt de Raad het volgende op. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen individuele beoordeling heeft gedaan met betrekking tot de vervolging van sjiieten omwille van hun religie in Afghanistan, gaat hij eraan voorbij dat hij initieel zelf heeft aangegeven dat hij een soennitische moslim is (administratief dossier, map 'landeninformatie', dossier Oostenrijk, p. 4). Dat verzoeker plotsklaps beweert dat hij een sjiit is, komt niet aannemelijk over en getuigt niet van een daadwerkelijke, gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit. Verzoekers verklaring dat hij sjiit is en de herhaling hiervan in het verzoekschrift, is onvoldoende ter verantwoording en doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen zicht biedt op zijn eigen profiel, dat dit getuigt van een gebrekkige medewerking en dat hij hierdoor zijn aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

Dit alles brengt zijn geloofwaardigheid in het gedrang en kan aldus de vaststellingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin ombuigen. Waar verzoeker stelt dat hij in Oostenrijk bewust heeft gelogen over zijn profiel omdat hij daar niet wilde blijven, kan redelijkerwijze worden verwezen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Daarbij komt dat verzoeker stelt dat hij loog *“om zijn leugen omtrent zijn meerderjarigheid geloofwaardig te maken”*, het komt de Raad niet aannemelijk voor dat iemand die een andere leeftijd dan zijn werkelijke wil laten uitschijnen, ook zou liegen over zijn religie. Verzoekers jonge leeftijd vormt hiervoor geen voldoende uitleg.

Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn familiaal netwerk merkt de commissaris-generaal voorts terecht het volgende op:

“Ook over je familie legde je inconsistente verklaringen af. In Oostenrijk verklaarde je twee oudere broers te hebben, namelijk Sh. (...) van op dat moment 30 jaar oud en S. (...) van 32 jaar oud. Je zou vijf zussen hebben, met name Gu. (...) van 28 jaar oud, G. (...) van 27 jaar oud, R. (...) van 18 jaar oud, N. (...) van 16 jaar oud en R. (...) van 15 jaar oud (zie 'Niederschrift' dd. 9/10/2019, p. 3/7). Tijdens de asielprocedures in België vertelde je echter dat jullie thuis slechts met vier kinderen zijn, namelijk je zus N. (...) (van 22 jaar oud), je zus R. (...) (van 19 jaar oud), je broer S. (...) en jij (DVZ verklaringen nr. 17, p. 9, CGVS I p. 9). Je verklaringen met betrekking tot de woonplaatsen van deze zussen waren evenmin consistent. Zo verklaarde je tijdens je onderhoud op de DVZ dat je zussen in Koday verbleven (DVZ vragenlijst nr. 17 p. 9). Tijdens je eerste onderhoud op het CGVS verklaarde je echter dat één van je zussen in Hesarak

woonde en de andere in het dorp Rod. Je zou zelf nog bij je zus in Rod op bezoek zijn geweest (CGVS I p. 10). Je legt dus niet alleen andere verklaringen af met betrekking tot het aantal oudere broers en zussen dat je zou hebben, maar ook met betrekking tot hun woonplaatsen."

In dit verband stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij is opgegroeid met zijn broer en twee zussen in een gezinswoning te Koday. Hij betoogt voorts dat zijn broer intussen is overleden, zijn zussen zijn hertrouwd en tevens zijn verhuisd naar Hesarak en Rod. Hij meent aldus dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn. De Raad stelt vast dat dergelijk verweer allerminst ernstig is, hij verklaarde immers in Oostenrijk twee broers en vijf zussen te hebben. Dat verzoekers verklaringen allerminst coherent zijn, roept vragen op over de oprechtheid ervan en zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling.

3.3.6.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen inzake verzoekers verklaringen over de dood van zijn broer.

"Aan de dood van je broer S. (...) kan bovendien geen geloof gehecht worden. Tijdens de asielprocedures in Oostenrijk vertelde je niets over het overlijden van S. (...): niet wanneer er gevraagd werd naar je broers en zussen en evenmin wanneer er gevraagd werd naar je vluchtmotieven (zie 'Niederschrift' dd. 9/10/2019, p. 3/7 en p. 6/7). Ook tijdens je registratie als minderjarige in België vertelde je niets over de dood van je broer. Tijdens dit korte interview verklaarde je dat al je familieleden, inclusief je broer S. (...) in hetzelfde dorp 'Koday' zouden wonen. Wanneer je gevraagd werd naar de redenen waarom je je in België bevond, vertelde je enkel en alleen dat jij door de Taliban werd gerekruteerd. Je sprak met geen woord over de dood van je broer (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagnée'), die nochtans stierf omdat hij door de Taliban gedwongen werd te vechten. Toen je tijdens je onderhoud op het CGVS geconfronteerd werd met deze vaststelling, verklaarde je dat je woonplaats Koday was en dat je wél gesproken had over de dood van je broer (CGVS I p. 19). Deze uitleg raakt kant noch wal. Het is immers niet geloofwaardig dat, indien jij de dood van je broer wel degelijk tijdens je registratie zou hebben vermeld, deze niet in de fiche werd genoteerd. Het feit dat je, zowel in Oostenrijk als tijdens je registratie als minderjarige in België, hebt nagelaten de dood van je broer te vermelden, maakt dat hier geenszins geloof aan gehecht kan worden. Uit geheel van deze verklaringen kan dan ook geconcludeerd worden dat je ons bewust geen zicht biedt op je werkelijke familiale en persoonlijke achtergrond."

In dit verband meent verzoeker dat hij de dood van zijn broer reeds had vermeld tijdens zijn interview bij de DVZ. Hij stelt voorts dat er bij de registratie als minderjarige geen voogd of advocaat aanwezig was en aldus niet kan worden nagegaan of de notities die dan werden neergeschreven, kloppen.

Uit verzoekers verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, deel DVZ, verklaring DVZ d.d. 18 september 2020, vraag 17) blijkt dat hij inderdaad heeft verklaard dat zijn broer S.(...) overleden is. Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in Oostenrijk en in België verschillende verklaringen heeft afgelegd over het aantal broers en zussen dat hij heeft zodat zijn verklaringen over zijn familie incoherent zijn. Dit kan niet verschoond worden door de mededeling dat hij in Oostenrijk gelogen heeft om als meerderjarige over te komen. Ook hier ziet de Raad het verband niet tussen de leeftijd van verzoeker en een verschillend aantal broers en zussen.

Bijkomend dient erop gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

3.3.6.2.3. Vervolgens considereert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

"Tijdens de asielprocedure in België legde je dan weer inconsistente en weinig overtuigende verklaringen af omtrent het aantal keer dat de Taliban bij jou thuis zouden zijn langs geweest om naar jou te vragen. Zo verklaarde je tijdens je eerste onderhoud op het CGVS dat de Taliban meer dan 10 keer bij je huis langskwamen om naar jou te vragen (CGVS I p. 19). Wanneer je gevraagd werd hoe je dit wist, paste je je verklaringen aan en vertelde je dat de Taliban elke dag naar je huis kwamen. Ze zeiden tegen je familie dat ze jou moesten mee geven (CGVS I p. 19). Aan deze verklaring kan om verschillende redenen geen geloof gehecht worden. Zo is het niet geloofwaardig dat de Taliban zoveel moeite zou doen om precies jou te rekruteren. Verder is het volstrekt ongeloofwaardig dat jij nog zo lang op dezelfde plaats zou hebben gewoond indien de Taliban daadwerkelijk elke dag bij je thuis langs kwamen om naar jou te zoeken en dit sinds je 8, 9 of 10 jaar was. Ervan uitgaande dat je geboren werd in 2003 en vertrok in 2019, zou dit immers willen zeggen dat je tien jaar werd rond het jaar 2013 en dat je nog zes jaar in jouw regio hebt gewoond na aanvang van de problemen. Bovendien is deze verklaring inconsistent met het relaas dat je

vertelde tijdens je aanmelding als minderjarige. Daar verklaarde je dat de Taliban je wou rekruteren om mee te doen aan de oorlog tegen Daesh en de autoriteiten. Zij zouden je drie keer zijn komen zoeken (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagnée'). Wanneer je geconfronteerd werd met de verklaringen die je tijdens je registratie had afgelegd, legde je uit dat de Taliban drie opeenvolgende dagen bij je langs kwam. Later kwamen ze nog eens tien keer langs (CGVS I p. 19). Deze verklaring vormt geen uitleg voor de bestaande discrepantie. Indien de Taliban in totaal 13 keer of meer naar jou kwamen vragen, is het niet geloofwaardig dat je tijdens je registratie zou vertellen dat ze maar drie keer langs kwamen. Tijdens je tweede onderhoud op het CGVS verklaarde je dan weer dat de Taliban slechts twee keer bij je langs kwamen (CGVS II p. 16). Je volatiele verklaringen in verband met het aantal keer dat de Taliban bij je langskwamen maakt doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas."

In dit verband benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat de taliban meer dan tien keer bij hem zijn langsgesproken. Volgens verzoeker baseert verweerder zich foutief op de registratie als minderjarige terwijl hij dit wel correct heeft uiteengezet tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Dit motief steunt immers op meer elementen dan alleen op verzoekers verklaringen bij zijn registratie als minderjarige.

3.3.6.2.4. Verzoeker betoogt verder dat hij tot een welbepaalde sociale groep behoort, met name die van "jonge jongens", die door de taliban in Afghanistan worden gevisieerd en door hen vervolgd worden omwille van hun geslacht en leeftijd.

In dit verband benadrukt de Raad dat, daargelaten de vraag of "jonge jongens" als een bepaalde sociale groep kunnen worden beschouwd, het niet volstaat te verwijzen naar een risicoprofiel maar dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel als jongeling dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke, gelet op hetgeen voorafgaat.

3.3.6.2.5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift voorts dat hij veel verklaringen heeft afgelegd aangaande objectieve elementen – de geografie, de belangrijke actoren en de belangrijke gebeurtenissen van zijn regio van herkomst alsook zijn dagelijkse bezigheden – die wel correct zijn, maar dat hier geen rekening mee wordt gehouden.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. De Raad merkt voorts in dit verband op dat verzoeker door het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. De onduidelijkheden en incoherenties in verzoekers verklaringen zijn dermate dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf

3.3.6.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. Hij merkt in dit verband op dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds november 2019 in België verblijft. Hij stelt voorts dat hij gedurende zijn jonge tienerjaren in westerse landen verblijft en omwille van dit langdurig verblijf een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban. Middels een aanvullende nota van 25 april 2023, stelt verzoeker dat hij actief deelneemt aan de Belgische maatschappij. Hij meent dat hij ingeburgerd is, Nederlands spreekt, een mooi schoolparcours heeft afgelegd (stuk 7) en ondertussen een vaste tewerkstelling heeft bij een etenszaak waar het vlees niet *halal* (toegestaan) is en er alcohol wordt gereserveerd. Verzoeker heeft in dit verband zijn loonfiches neergelegd (stuk 8).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van

de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de

verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten in 2019 en sinds november 2019 in België verblijft. Verzoeker wijst tevens op het feit dat het risico op vervolging significant groter is geworden omdat de taliban een strikte interpretatie van de sharia hanteren. Middels zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat hij actief deelneemt aan de Belgische maatschappij. Hij meent dat hij ingeburgerd is, Nederlands spreekt en een mooi schoolparcours heeft afgelegd. In dit verband legt hij een schoolattest neer van 25 april 2023 en een aandenken van juli 2020 aan de les maatschappelijke oriëntatie (stuk 7). Hij wijst op zijn vaste tewerkstelling bij een etenszaak waar het vlees niet *halal* (toegestaan) is en er alcohol wordt gereserveerd. Verzoeker heeft in dit verband zijn loonfiches neergelegd van juni tot december 2022 en van januari, maart en april 2023 (stuk 8). Volgens verzoeker is zijn profiel aldus onvoldoende in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het feit dat verzoeker, die sinds 2019 in België verblijft en op ongeveer vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten, goed ingeburgerd is, Nederlands spreekt en werkwilig is, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa gedurende drie jaar en acht maanden hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot ongeveer zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Er kan aldus niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog familie in Afghanistan, met name minstens zijn ouders en twee zussen (CGVS I, p. 5 en ‘verklaring DVZ’, p. 9) en minstens een oom aan moederszijde (administratief dossier, CGVS I, p. 18 en CGVS II, p. 16).

Verzoeker toont zijn wil tot integratie aan, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Een louter verblijf in het Westen volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat verzoeker de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. De Raad herhaalt dat verzoekers familie nog in Afghanistan woont en hij er nog contact mee heeft (CGVS I, p. 5 en 18 en CGVS II, p. 16).

Wat betreft het betoog van verzoeker over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Verzoekers bijgevoegde informatie in het verzoekschrift doet hier evenmin afbreuk aan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.6.3.2. Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.6.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker verwijst naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover en er werd ook reeds vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat

bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota en de bijkomende informatie waarnaar hij verwijst, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar arresten van de Raad, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

3.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee maal uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet

zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET